

מסורת הש"ס

(א) גיטין טז. ע"פ. טז. (ב) נשמת קוד: וע"פ. (ג) גיטין ג. וע"פ חומ"ש ד"ה בלשונה וט"ס ממות: מ: ד"ה וז"ל דע דכנסתה דגיטין פ"ג מ"י סט דלפני ה"א (ד) ממות לא. (ה) ג' ג' (ו) ג' ג' (ז) ג' ג' (ח) ג' ג' (ט) ג' ג' (י) ג' ג' (יא) ג' ג' (יב) ג' ג' (יג) ג' ג' (יד) ג' ג' (טו) ג' ג' (טז) ג' ג' (יז) ג' ג' (יח) ג' ג' (יט) ג' ג' (כ) ג' ג' (כא) ג' ג' (כב) ג' ג' (כג) ג' ג' (כד) ג' ג' (כה) ג' ג' (כו) ג' ג' (כז) ג' ג' (כח) ג' ג' (כט) ג' ג' (ל) ג' ג'

אי דינא הוא שמסור יתלם: גמרינן. מהאי מעשה דרב נחמן לשאר גרמי דזוקין דעלמא: ואי קנסא. הוא דקנסיה רב נחמן משום דרגיל היה צדק לא גמרינן מיניה: ספקפסא. סתרומו של חבירו או מנכך יינו של חבירו לע"ז דלע"ג דקמיה מנח ואין היקו יכר משלם: ט"ל חורו לא. היינו גמרינן מדמע ממנכך: סדומע. ערב חולין בתרומה דהפמיח דמי החולין דלא חזו מהשתא אלף להמכר להניס: להפסד מרובא. מטעמא תרומה הפסד מרובה הוא דחו לא חזיא להכילה. מדמע הפסד מוטע הוא דחא מוזקין להניס דנמי מרובה: אף סמנכך (פ"ו) לא חורו לא. גמרינן מנכך אע"ג דהפסדו מרובה מדמע ומטעמא דהפסדו מוטע לגבי מנכך: וזק חז. בשבת: עקירם לורך נפתא. דקין דנין עקירה להנחה קרע נמלא מעשה שבת ומעשה (ב) עקירה נאין כחול ולא חמרינן משעת עקירה חייב ממון ומתחייב נפשו לא הו' עד שעת הגמח חז. והכל נמי הגמח יין לורך ניסוך הוא ומשלמין וחיוב מיטה דע"ז נאין כחול: לבי אבוני. מקום: נשא ונתן ביד חייב. דהגיל עמו נמון חבירו: מעלמו. כל אונס: דרי ואמטי. ט"ש והולך עמנו לגמל המלך: ס"ט. דאס נשא ונתן ביד חייב: סיכא דלא אוקמינו. העובדי סוכים על הממון מעיקרא ע"י האונס אלף הלך ונטל ומנח להם הכל הכל דלוקמיניה על היין קלייה וזהויה שעתא פטור כי אמטי מו דדכו אמטי: פקיע. קשר: חייב. אע"ג דקאי כח"ס ע"ג הממון הואיל ונשא ונתן ביד חייב: כברי עובדי נפרא. עכ"ס מד זכ והעמיר מד זכ דלא לא יכניה נהליה לא מני אנס למשקליה: שוסא. מכמורת לגמס או לחיט: לקופים. ללוואריה. שני מפרקתו: ט"ל. מה והוא שור הכר דמתתרגס (דכ"ה ד) תול וחמר חורבול שור שור בלא יער: אין מרחמינ עליו. וספיר ענדת דקטלמיה: מפייס מפיכא דיומא לרבנן. היה מחזר ושונה להס מה שדרש רבי יוחנן אוחו היום לפי שר"ל חסם גדול היה ולאחר ששמעו כולן מפי הכר חזר ומכוונה בידס: כדרא קמא. שבע שורות תלמידים יושבים לפניו זו לפניו מו: ניספדיק. תפ"ד בלע"ז: מפרחי גביע. גבות עיניו גדולים ומסכן עיניו: פריטא ספסיס. נקרה שפתו על ידי מכה: הדלא

הגזול ומאכיל פרק עשירי בבא קמא

ק"ו.

עין משפט
גז מוצה

לאו משום דקנס הוא. והא דמעיקרא לא גזרו על זה כמו על זה למאי דלא מסיק אלדעמיה השתא טעמא דהפסד מוטע איכא למימר דמעשה חירע נמטמא ונמנך לק גזרו עליהם בשעת מעשה: כ"ן שנפ"ל בירי עובד כוכבים אין מרחמים עליו. כלומר שפיר מיקרי מסור שדבר ברור הוא שיקמו מאלתר שהלכה: **השתא** יונו נינהו כו'. קשה לר"י דכפ"כ דגיטין (דף טז: ושם ח. ד"ה ה"ל) אמר רבה בר בר חנה חלש על לגביה כו' אמר רחמנא או עתוק וכו' וספיק למימרא דרומאי מעלי מפרסאי אלמא משמע שאו עדיין היו פרסיים ככלל ולכאורה משמע שאותו מעשה היה אחר מעשה שנכחן ואור"י שהשרים והפקידים היו משמנים והיו פממים מפרסיים ופעמים מיוונים: דילמן

מקנסא לא מעיקרא סברי כרכי אבין ולכסוף סברי כרכי ירמיה מעיקרא סברי כרכי אבין ודאמר רבי אבין יורק חין מתחילת ארבע וכלכסוף ארבע וקרע שיראין בהליכתו פטור שחרי עקירה צורך הנחה היא ומתחייב בנפשו ולכסוף סברי כו' ירמיה ד"א"ר ירמיה משעת הגבהה קנייה איתייב ליה אבוני מתחייב בנפשו לא הו' עד שעת ניסוך רב הונא בר יהודה איקלע לבי אבוני אתא לקמיה דרבא א"ל כלום מעשה בא לידך א"ל ישראל שאנסוהו עובדי כוכבים והראה ממון חבירו בא לידי ותיבתו א"ל אהדר עובדא למריה דתניא ישראל שאנסוהו עובדי כוכבים והראה ממון חבירו פטור ואם נטל ונתן ביד חייב אמר רבה ואם הראה מעצמו כנשא ונתן ביד דמי ההוא גברא דאנסוהו עובדי כוכבים ואחוי אחמרא דרב מרי בריה דרב פנחס בריה דרב חסדא א"ל דרי ואמטי בהרן דרא ואמטי בהדייהו אתא לקמיה דרב אשי פטריניה א"ל רבנן לרב אשי והתניא אם נשא ונתן ביד חייב א"ל הני מילי היכא דלא אוקמיה עילויה מעיקרא אבל היכא דאוקמיה עילויה מעיקרא מיקלי קלייה איתביה רבי אבהו לרב אשי אמר לו אנס הושיט לי פקיע עמיר זה או אשכול ענבים זה והושיט לו חייב הכא כמאי עסקינן כגון דקאי בתרי עברי נהרא ° דיקא נמי דקתני הושיט ולא תני תן ש"מ: ההוא שותא דהוו מנצו עלה בי תרי האי אמר דידי הוא והאי אמר דידי הוא אול חד מנייהו ומסרה לפרהנגא דמלכא אמר אביי יכול לומר אנא כי מסרי דידי מסרי א"ל רבא וכל כמיניה אלא אמר רבא ומשמתינן ליה עד דמייתי ליה וקאי בדינא ההוא גברא דהוה בעי אחויי אתיבנא דחבריה אתא לקמיה דרב א"ל לא תחוי ולא תחוי א"ל מחוינא ומחוינא יתיב רב כהנא קמיה דרב שמשיה ילקועיה מיניה קרי רב עילויה יבנדך עולפו שכבו בראש כל חצוצות כתוא מכמר מה תוא אז כיון שנפל במכמר אין מרחמין עליו אף ממון של ישראל כיון שנפל ביד עובדי כוכבים אין מרחמין עליו א"ל רב כהנא עד האידינא הו' פרסאי דלא קפדי אשפיכות דמים והשתא איכא יוונאי דקפדו אשפיכות דמים ואמרי מרדין מרדין קום סק לארעא דישאל וקביל עלך דלא תקשי לרכי יוחנן שבע שנין אויל אשכחיה לריש לקיש דיתוב וקא מסיים מתיבתא דיומא לרבנן אמר להו ריש לקיש היכא אמרו ליה אמאי אמר להו האי קושיא והאי קושיא והאי פירוקא והאי פירוקא אמרו ליה לריש לקיש אול ריש לקיש א"ל לרבי יוחנן ארי עלה מבבל לעיין מר במתיבתא דלמחר למחר אתבוה כדרא קמא קמיה דר' יוחנן אמר שמעתתא ולא אקשי שמעתתא ולא אקשי אנתתיה אחורי שבע דרי עד דאותביה כדרא בתרא א"ל רבי יוחנן לר"ש בן לקיש ארי שאמרת נעשה שועל אמר יהא רעוא דהני שבע דרי להו חילוף שבע שנין דאמר לי רב קם אכרעיה א"ל נהדר מר כרישא אמר שמעתתא ואקשי אוקמיה כדרא קמא אמר שמעתתא ואקשי ר' יוחנן הוה יתיב אשבע בסתרוקי שלפי ליה דרא בסתרקא מתותיה אמר שמעתתא ואקשי ליה עד דשלפי ליה כולהו בסתרוקי מתותיה עד דיתב על ארעא רבי יוחנן גברא סבא הוה ומסרחו גביניה אמר להו לי עיני ואחוייה דלו ליה במכחלתא דכספא חזא דפרטייה שפותיה סבר אתוך קמחייך ביה חלש דעתיה ונח נפשיה למחר אמר להו רבי יוחנן לרבנן חויתו לבבלאה היכי עביד אמרו ליה דרכיה הכי על לגבי מערתא חזא דהוה הדרא

קד א ב מ"י פ"ז מה"ל
חובל ומזיק ה"ל ב ד
מתן פשן ע טו"ש"ח ח"ת
ק"י ט"ה פ"ה א:
קד ג מ"י פ"ג מה"ל
גביה ה"ל ב:
קד ד ה"י פ"ח מה"ל
חובל ומזיק ה"ל ג ד
ועין בהשגות ובמ"מ סג
פשן ע טו"ש"ח ח"ת סג
שפט פ"ה ב:
קד ו מ"י ט"ז מה"ל ה
טו"ש"ח ט"ז מה"ל י
קד ח מ"י ט"ט מה"ל י
טו"ש"ח ט"ט מה"ל י

מוסף רש"י
משעת הגבהה. על
ממ נחלו (גיטין ג. ב.).
לפרהנגא. ממותה של
מלך (ב"מ ט. ג.). מרדין.
היא חליטה בלשון מרס
וקן מפורס בשפרס דרב
ה"ל נאון (גיטין ט. ז.).
דלו ליה במכחלתא
דכספא. שחיז עפעפיו
מכסין את עיניו ומגביהן
במלכות דכספא (תענית
ט. ב.).

גליון הש"ס
גמ' דיקא נבי דקבני
הושיט רבי פקיע ר"י פ"ו
דף ט"ז ע"ב

לעני רש"י
חסידי (ספ"ד). שט"ה.